

Una Vida amb la Frida.

Episodi n.1 L'arribada.

Era un matí d'estiu, i feia molta calor! En Marc li va ensenyar a la mare, una fotografia dels fills de la Greta, la seva gosseta. N'eren 8 ! Havien nascut feia només 4 dies i encara tenien els ulls tancats, el seu pèl era daurat i blanc, i li va dir:

- "Tinc uns cadells adorables", i com totes les històries aquest va ser l'inici. Perquè la mare se'n va enamorar i jo també.

A vegades, no sé molt bé on o quan comencen les històries, jo us vull explicar la història de l meva gosseta Frida que era un d'aquells cadells.

Un bon dia, va entrar a la meva vida. Ella ja hi era al món, i jo encara no ho sabia.

En Marc havia buscat llars per als gossets de la Greta, la mare de la Frida i vaig tenir la sort que penses en nosaltres.

"Busco cases que estimin els gossos, no estan en venda" va dir.

Uns dies després, vam recollir la *Wrinky face*, aquest era el seu primer nom, a les rambles del Poblenou.

Me la va donar als braços, Tenia poc més de dos mesos i... era la cosa més bonica que recordava haver vist mai.! La Frida es va convertir en una més de la nostra família

Abraçar un cadell com aquell, no deixava espai a cap mena de tristesa, ni de por.. Era pura alegria, era innocència en estat pur, joc, tendresa. La seva pell era tan suau com el cotó fluix i feia olor de llet.

En Marc li va trobar una llar perfecta per a la seva *Wrinky face*... La cara arrugada, que després es va dir Frida.

La gosseta de color crema daurada al sol, amb orelles que li penjaven i un morro llarg amb una boleta negra a la punta.

Tenia un pèl molt suau, que no podies parar d'acariciar i una cua peluda, com de cavall... Era alta i forta. No volia estar sola, li agradava la companyia de tothom.

Va arribar un estiu i jo no imaginava que seria viure amb ella.

EPISODI N.2 La Frida, com tothom, fa caca cada dia.

Tot allò que entra, ha de sortir oi...?

Una de les rutines diàries durant dotze anys i mig, ha estat la de treure a la Frida a fer les seves necessitats fisiològiques. A fer pipí i caca, vaja. Anàvem al més bonic lavabo del món: els boscos de pins, garrofers i oliveres del costat de la casa on vivíem.

I que té això d'interessant us preguntareu?

Les rutes per on hem passejat cada dia, han estat corriols al bosc que creuen vinyes, bosquets de pins i garrofers, il·luminats per florits camps de farigola, a la primavera i violat romaní... i també... Caques de gossos. La mare em va ensenyar que els gossos han de tornar a la terra allò que han menjat i que tot es pot fer de maneres diferents.

Quan la Frida tornava a la terra allò que ja havia digerit, la meva feina era fer que s'integrés en la natura de la manera més ecològica possible.

Per això no he fet servir gairebé mai, bosses de plàstic, llevat quan el passeig era urbà, és clar. Allà calia recollir-les. El ciment composta malament!

Així que la mare i jo vam desenvolupar sistemes per a fer “marxar” la caca.

Quan la postura inequívoca de la Frida indicava que ja començava... Jo buscava per als voltants una branca caiguda a terra, de pi, olivera o el que hi hagués, prou gruixuda, o una bona pedra... Eren les eines adequades per poder apartar la caca fora del camí.

Deixar-la una mica enterrada dins un petit forat, fet a mida, cada cop, i cobrir-la amb terra, pinassa i fulles seques. Més endavant a vegades hi sortien bolets i d'altres formes de vida.

Aquesta escena era quotidiana, com una petita aventura. La Frida i jo gaudíem del nostre passeig plegades. Lluny de ser un fet desagradable, es va convertir en una ocurrència diària. I també sentia la satisfacció de deixar el camí net, per a tothom que hi caminés.

La Frida contenta, i el cicle de la vida fent un cercle . Va ser sempre un moment creatiu. Sí, als passejos amb la Frida, sempre hi havia caques i oportunitats per aprendre coses.

Ai, ai, ai

EPISODI N. 3 "Vull el teu pa".

Tot passejant, sovint hem trobat ciclistes, gent que corre o camina, i que de tant en tant, descansa una estona, seu i dessembolica el seu entrepà.

Amb un olfacte prodigiós, ella els olorava abans de veure'ls.

La Frida perdia els papers, s'oblidava de mi, s'oblidava de tot allò que no l'ajudava a aconseguir un tros de l'entrepà succulent. Era un gran objectiu. Aquesta gossa, sempre havia tingut una gana espectacular!

Era divertit de veure com reaccionen les persones amb un animal que se'ls asseu al davant com una estàtua de marbre.

Jo sempre pensava, si jo podes prestar atenció total com ella a l'escola igual coses anirien millor, Bufa!!..

De vegades aconseguia l'objectiu, aquell tros d'entrepà d'allò que fos. D'altres no, és clar.

Hi ha gent per a tot. Normalment, tothom acabava somrient, era massa bonica per fer -li mala cara.

Seguíem els camins, jo la renyava d'esma... Ella em mirava lleugerament i torçava les celles... seguíem caminant, a vegades per hores. No cal dir que s'enduia el seu tros de pa.

EPISODI N. 4 “El meu món és l'aigua”

Sortir de casa, Anar a la "furgo" de la mare i obrir la porta del darrere.

Al crit de "Fridaaaaa"!, d'un salt ja era dins, sempre li va agradar pujar a la "furgo".

Sabia que anàvem d'aventures. Quan tombaven la recta de la Mata, anant cap a Sitges, a 2 minuts de casa, ella ja podia olorar el mar.

Començava a moure's, i a fer sorolls, s'agitava molt. No podia contenir l'alegria de saber que se n'anava a banyar a la platja de les pedres, la de l'Atlàntida. Així que aparcàvem i si no anava lligada, cosa que no era sovint, sortia esperitada del cotxe directe al mar: Xoffff!

Ja hi era, feia un primer contacte amb l'aigua, però sortia de seguida per a comprovar si nosaltres ja havíem arribat, a la platja. No corriem com ella!

Tan bon punt ens veia, s'entornava, com si fos un galgo, ella una dolça Golden..., de cap a l'aigua.

Era un moment de felicitat. Veure com nedava sense parar, traient el morro com una embarcació... Fent metres i metres... a vegades línia recta cap en dins, a vegades fent cercles.

Després es capbussava i estava estona buscant al fons les pedres.

Si nadaves amb ella, quan era jove, et rascava la pell amb les seves potes i ungles

Amb el temps, vam aprendre com nadar juntes sense fer-nos mal.

A vegades m'arrossegava com si fos un dofí... l'agafava suaument pel llom i ella nadava amb mi... La mare ens mirava des de la platja esperant que tornéssim.

En silenci, només el so de l'aigua. Només els blaus del mar i del cel. Moments eterns.

Quan hi havia onades, la Frida era surfista. De debò. Les buscava i les surfejava, era increïble. Es llençava sobre l'onada, a vegades per dalt, a voltes per sota. Un espectacle. La gent se la mirava i alguna vegada fins i tot la van aplaudir!

Fer-la sortir del mar no va ser mai fàcil. No en tenia mai prou. Estàvem davant d'una passió. Jo tenia fred i ella no volia sortir.

Hi havia d'insistir per a que sortís de l'aigua.

Després d'una bona estona, en això no em feia massa cas, cedia. El seu ritual de comiat era rebolcar-se a les pedres i buscar-ne una la més gran possible.

L'agafava entre les seves mandíbules i ja empenia el camí cap al cotxe. Amb la seva presa a la boca, la pedra més gran que li cabia.

S'ha banyat a les platges de Sitges, de Vilanova, a l'Escala, a Tarragona, a estanys gelats d'Aigüestortes al Pirineu, a les olles dels Ports d'Horta de Sant Joan, a les basses de Matalbreras a Sòria. A rierols de la Catalunya nord, com el Cadí i a Ceret... I forces més llocs naturals, on podíem arribar amb la gossa.

Com he estat de feliç compartint aquests moments amb aquest daurat animal.

EPISODI N. 5 El silenci i el foc a terra.

A la casa on vivim, hi ha una llar de foc. Als hiverns, hi crema llenya d'ametllers i d'oliveres, pinyes dels pins del bosc, on hi sovintegen alguns esquiroles vermells, conillets i porcs senglars de tant en tant.

La Frida s'asseia davant del foc, al meu costat, atenta a les flames roges, ataronjades, de tant en tant verdes... d'algun mineral incrustat a la llenya...

Jo al seu costat, les dues en silenci, només s'escoltava càlid l'espurneig del foc.

La seva daurada pell, se li escalfava tant, que de vegades començava a fer olor de cremat, tant li agradava sentir l'escalfor del foc!, i tant li agradava fer-ho en companyia.

De tant en tant girava el cap i em mirava un instant als ulls; a voltes, em donava la pota, o deixava reposar el seu cap sobre les meves cames; jo asseguda a la butaca.

No cal dir gaire més. Algun sospir, tant seu, com meu es deixava escoltar...

Jo de vegades em distreia de l'espectacle, llegint, o deixant córrer els meus ulls per les imatges de la xemeneia, o pitjor, amb l'ordinador...

Ella només foc. Llum i escalfor.

Lliçons en directe. Jo aprenia molt de la Frida.

EPISODI N. 6 Què és la mandra?

No, la Frida no va conèixer mai la mandra. Mai. Ni tan sols quan es va fer gran. Això sí, jeia molt a casa, al jardí i quan no miraves ja era damunt del sofà... Quasi sempre feia que no la veia... Em resultava molt divertit, observar que tenia sentit de la transgressió, perquè si ella detectava la presència de la mare, baixava ràpidament, fent veure que mai no havia pujat. Era intel·ligent i ho demostrava.

Però, a banda què a casa, fonamentalment jeia. En quant insinuaves un..."Anem!"

La resposta empre era un Sí, amb majúscules, no sabia on, ni perquè, però era un Sí al moviment, tenia la confiança què faríem alguna cosa interessant. Es desembolicava rapidíssimament i ja era a la porta de casa, amb un ventilador a la cua i les orelles evidents col·locades per escoltar els plans... Sempre va ser així. I sempre gaudia.

Qui diu mandra? Marxem! Això transmetia el seu cos, la seva mirada, les veus que feia...

Però, d'altra banda, si es cancel·lava el pla... La Frida no es mostrava ressentida, ni frustrada, potser sospirava un cop, i et mirava torçant el cap, intentant entendre que havia passat, però de seguit, tornava sense recriminacions al seu jaç, i continuava seguint amb la mirada una mosca, o el cel al jardí... O rosegava un os.

Jo veia com sabia acceptar el que la vida li portava, sense barallar s'hi.

Això hi ha, això visc.

Ho va fer tota la seva vida, i jo ho vaig anar veient a poc a poc...

Jo aprenia, ella aprenia

EPISODI N. 6 “Finito”

El seu pes era d'uns 32 quilos, tenia envergadura. Sempre pensava que si hagués volgut, amb el seu pes, les urpes, i els queixals podria haver estat un animal molt perillós, tenia les eines...

Aquests deu mil anys que humanitat i gossos compartim amistat i intercanvi, els ha tornat més dòcils, han canviat les coses, per a totes dues espècies... És cert que ells eren més indòmits i salvatges, però a canvi han aconseguit que els hi proporcionem, menjar i refugi i per al que sigui, han desenvolupat un cor emocional molt potent. I bé... és així humans i gossos fem un bon tàndem.

A La Frida, tornem-hi, quan li donaves un tros de pa, per exemple, al principi, era molt tosca, i “brutota”, i gairebé et mossegava la mà, no calculava la seva potència...

Però una cosa que li agradava molt a ella, era aprendre. Sabia escoltar, i provava de fer allò que li ensenyaves... Així va començar a entendre el nou mantra: "Finito" li ho dèiem en castellà vés a saber, va sortir així. Era un diminutiu molt bonic.

“Finito” volia dir: a poc a poc, suau, controla la teva força, acostat -hi amb delicadesa. Com si fossis una ballarina...

Totes les instruccions anaven en contra de la seva naturalesa, però havíem de compartir casa i si la mare estava disposada a escombrar tres vegades més de què venia fent (els omnipresents pèls de la Frida!) ella, havia d'aprendre una mica de maneres.

I així va ser, una gossa molt llesta aquesta Frida.

“Finiiiiito, Frida, Finiiiiito ”

EPISODI N. 7 Autocontrol

La Frida va aprendre a controlar-se. Sabia què i què no tenia permès.

I això no és fàcil d'aprendre, ni ta sols per a nosaltres

Recordo un matí d'hivern . Em vaig llevar i en entrar a la cuina, la trobo asseguda, quieta, quietíssima, mirant fixament la taula, que li quedava a la mateixa alçada que el seu morro.

“Frida, que fas?” va dir la mare. Va girar el seu cap, Em va mirar un breu instant, i va tornar a la seva custòdia.

Doncs, passava que hi havia una barra de pa sense embolicar damunt la taula. Perquè ens entenguem, per ella, una barra de pa, era com el millor caramel per un nen a l'hora del pati de l'escola.

Res li agradava més. Al carrer, si trobava un tros de pa, perdia el nord... però a casa...

Havia passat tota la nit, imagino, fent custòdia d'aquell tros de cel... però no el va agafar. Va prendre aquesta decisió. S'él podia haver menjat,és clar, era un gos molt gran. Sabia, però que no devia agafar res de les taules, li havíem ensenyat que no es feia... i mira, sense que ningú la veies, ni així.

No cal dir, que, que li vaig donar un bon tros d'aquella barra i vam compartir l'esmorzar...

EPISODI N, 8 L'Ogui. M'agraden els gats de casa

L'Ogui es mereix un conte per ell sol, però aquest és el conte de la Frida.

Us vull explicar que la Frida, va compartir casa durant deu anys amb un gat vell, bé, no era tan vell quan es van conèixer, però estava ple de dolors. Era d'aquell tipus de gat que gasten 6 vides, i li quedava una, encara per conèixer la *Wrinky face*. Quan va arribar a casa, dèiem, ja hi vivia un gat.

Ella era tot potes i energia, i ell se la mirava de reüll.

Va voler jugar amb l'Ogui des del primer moment, i ell, s'hi va resistir poc... una mica.....

Al principi li bufava com bufen els gats, amb el desig que l'altre els temi, i fugi.

Però no va funcionar amb la Frida, és més, li devia fer gràcia, perquè insistia a acostar s'hi i convidar-lo a jugar.

I l'Ogui, més d'hora que tard, es va rendir.

Al segon dia de convivència... va descobrir que el plomer que tenia la Frida al final del llom, era més que interessant. Es movia de dreta a esquerra i a l'inrevés, a voltes molt de pressa.

L'Ogui feia com que el volia atrapar amb les seves urpes, urpa esquerra, urpa dreta, zas zas i l'anava seguint per tota la casa. Rèiem molt. La Frida encantada.

Van agafar molta confiança l'un amb l'altre i es permetien creuar qualsevol barrera. Per exemple,

la Frida se l'emportava sota seu, ella dreta, i obria la boca i diguem que li menjava el cap. Tot el cap de l'Ogui dins la boca oberta de la Frida, uns segons, i després l'Ogui marxava...

Eren jocs.

Quan la Frida es va anar fent més gran ja no gaudia tant d'aquestes exageracions de jocs, i la relació es va tornar més afable... però ja no rèiem tant!

Ella sempre buscava l'escalfor del Ogui per jaure junts, cosa que feien a terra, al sofà, al jardí...

Van ser molt bons companys... Fins que l'Ogui se'n va anar, ja era molt vellet i en tenia prou

EPISODI N. 9 La Frida marxa

No serà fàcil explicar-ho, però tampoc molt difícil.

Dèiem que tot té un principi, . Hi ha moments en què estem junts i moments en els quals ja no.

Tot i que no és molt clar on i quan comencen les coses i les persones i els animals...

De fet, tot existeix abans que ho reconeguem...

i Tot té, però, un final, aquest també arriba, és clar.

I no sabia com parlar-ne sense sentir dins el meu cor una tristesa i una bona quantitat d'émoció.

Haig de dir que la Frida, que ja era molt velleta, va emmalaltir.

Vam provar de curar-la, però allò que patia, no tenia pas solució.

Sabiem doncs que eren els últims temps. No nego que vaig omplir un mar, o més, amb les meves llàgrimes. Diverses vegades.

No podia imaginar-me no estar amb ella en un futur pròxim. I no volia veure-la malalta. Els meus sentiments em van atrapar uns quants dies.

Vam decidir que gaudiríem d'ella el temps que li quedés, que la cuidaríem i l'estimaríem al màxim.

Que seria la nostra prioritat. I així va ser.

A poc a poc, la mare i jo ens vam anar asserenant i cuidàvem d'ella amb molta atenció, amb molta cura

Atentes a detectar què volia, com podíem ajudar-la, quin menjar preferia, on estaria més còmode...

També l'abraçava molta estona, molts cops al dia. I la mare va deixar que dormís amb mi, cada nit. Ja no dormiria més a baix, com havia fet fins llavors.

Sortíem a caminar, i a poc a poc, s'escorçava el temps dels passejos, quan ella volia, giràvem cua.

Vam passar moments, diria que molt íntims i delicats. De moltes carícies, mirades, ella em donava la pota, reposava el seu cap a la meva falda

Tantes petites coses, tan boniques... la vida és plena de detalls.

Sabia que se n'anava i vaig tenir molt temps per acomiadar-me.

Estic convençuda, que ella, ha viscut aquest trànsit molt millor que nosaltres.

Per a ella, ha estat quelcom natural... la seva energia s'apagava, i això forma part de la vida. No és res d'extraordinari.

Un dia, però, la mare va veure que ja n'hi havia prou, ella patia. Tot all del qual va gaudir, ara, ja no hi era... ni hi podria tornar a ser. Era el final.

El que voldria per a mi, no podia negar-li a ella. Un comiat digne. No calia per res, esgotar la resistència a la partida.

Així que fent el cor fort, i pensant en ella, vam fer l'última visita al Jordi,

El Jordi, el seu metge, l'havia visitat des que va néixer. La coneixia molt bé, i se l'estimava.

Va ser molt dolç, vam tenir temps, ens va explicar que passaria. I li parlava com sempre havia fet a la Frida.

Però va haver-hi un moment màgic, quan el Jordi, va recordar el mantra de la Frida, i li va dir, amb molt afecte "Frida, finito"... Suau, delicat, dolç

Jo en aquell instant vaig saber, que tot estava passant com havia de passar.

Finito.. ell ho sabia, ella també... i així va ser...

Als meus braços, molt relaxada, sense gens de por, i plena de petons i abraçades.

El meu cor ple d'agraïment per haver pogut compartir tanta bellesa i tant amor.

D'alguna manera se'n va anar. I una part de mi, amb ella. (La mateixa part, que després vaig descobrir que portaria per sempre amb mi)

Vaig plorar, Vaig plorar molt. Moltíssim. És bo plorar. Jo sabia que era com una tempesta.

Quan cau molta aigua de cop, no vaig voler guardar-me les llàgrimes. Ni una de sola.

El sabor que tenien, era dolç, no hi havia ni un bri d'amargor.

Per això les deixava sortir... Per això sabia que eren llàgrimes d'amor.

En aquell moment el seu cos, ja va deixar d'acollir la Frida.

Jo, però, la sentia molt dins meu.

EPISODI N. 10 On és la Frida?

La mare em va explicar

*La gent gran et dirà al cel! Se n'ha anat al cel...

Bé, la mare diu que podem aspirar a una màgia més propera, més real.

De fet, em deia que tot hi és abans que ho reconeguem...i tot segueix després que no ho veiem...

És el joc de l'amagatall

Com trobar la Frida.?

Em va dir: fem uns quants trucs de màgia.

Ahir vam anar a passejar a la platja de les pedres. Allà on ella nadava fins que havíem de tornar...

Vam seure a la sorra, en una posició molt còmoda, i vam començar a seguir la nostra respiració, passada una poca estona, estava molt més tranquil·la, i podia mirar el mar, les onades, sentir la brisa, olorar el perfum salat. La Frida, formava part d'aquell paisatge. Estava tan dins meu, que no podria dir que no era allà, en aquell moment.

Potser no podíem acaronar-la, no, però la seva presència era enorme.

I jo podia somriure-li.

Llavors vaig entendre allò que la mare deia: portar algú dins el teu cor.

“Quan has estimat tant, aquell ser forma part de tu mateixa”. Ho vaig sentir així.

Quan salto una onada, salto amb la Frida,

Quan toco una pedra, sento la Frida.

Cada cop que veig un núvol blanc i el trobo preciós, és tan preciós com ella. I connecto... I la Frida, la seva presència entra en mi, i somric.

Sembla que no hi és, però sí.

I ocupa tot l'espai.